

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 105

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 3 februarie 2006

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 690 din 20 decembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.....	1-2	39.	6
Decizia nr. 691 din 20 decembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	3-4	— Ordin al ministrului muncii, solidarității sociale și familiei pentru modificarea Procedurii de evaluare și selecție a angajatorilor care beneficiază de prevederile art. 48 ¹ din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare, aprobată prin Ordinul ministrului muncii, solidarității sociale și familiei nr. 406/2004	7
Decizia nr. 692 din 20 decembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	5-6	40.	7-8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
37. — Ordin al ministrului muncii, solidarității sociale și familiei pentru stabilirea cuantumului taxei		— Ordin al ministrului muncii, solidarității sociale și familiei pentru acreditarea furnizorilor de servicii specializate pentru stimularea ocupării forței de muncă pentru anul 2006	

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 690 din 20 decembrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Ion Tiucă — procuror
Daniela Ramona Marițiu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cocor” — S.A. din București în Dosarul nr. 13.010/2004 al Tribunalului București — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 februarie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 13.010/2004, **Tribunalul București — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Cocor” — S.A. din București într-o cauză comercială având ca obiect soluționarea unei ordonanțe președințiale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, prin prevederea posibilității ca instanțele de judecată să respingă excepția de neconstituționalitate ridicată de parte, se încalcă prevederea constituțională conform căreia toate excepțiile de neconstituționalitate ridicate în fața instanței de fond sunt de competența Curții Constituționale.

Tribunalul București — Secția comercială apreciază că măsura stabilită prin textul de lege criticat se referă la posibilitatea instanței de judecată de a respinge motivat cererea de sesizare a Curții Constituționale, în condițiile în care excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. În consecință, instanța de judecată nu se pronunță asupra excepției de neconstituționalitate, ci numai asupra cererii de sesizare a Curții Constituționale, nefiind încălcate prevederile art. 146 lit. d) din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este inadmisibilă. Astfel, arată că dispoziția art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 se referă la procedura soluționării excepțiilor de neconstituționalitate, neavând legătură cu soluționarea litigiului între părți.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens, arată că instituirea prin alin. (6) al art. 29 din Legea nr. 47/1992 a cazurilor de inadmisibilitate a unei excepții de neconstituționalitate nu contravine nici unei dispoziții constituționale și nu este de natură să conducă la ideea că prin aceasta instanța care judecă fondul se substituie, sub acoperirea unei dispoziții legale, Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cocor” — S.A. din București în Dosarul nr. 13.010/2004 al Tribunalului București — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 decembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004. Textul art. 29 alin. (6) are următorul cuprins: *„Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale autorul excepției invocă încălcarea prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție, referitoare la atribuțiile Curții Constituționale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 316 din 19 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 901 din 12 decembrie 2002, Curtea a statuat în sensul că dispozițiile art. 29 din Legea nr. 47/1992 sunt norme de procedură pe care instanța care a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate este obligată să le aplice în vederea selectării doar a acelor excepții care, potrivit legii, pot face obiectul controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, unica autoritate de jurisdicție constituțională. Dispozițiile alin. (6) al art. 29 din Legea nr. 47/1992 nu conțin nici o dispoziție contrară prevederilor constituționale, acest text de lege stabilind doar procedura de urmat în cazul constatării existenței vreunui caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate.

Curtea constată că soluția adoptată și argumentele ce au stat la baza acesteia se mențin și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 691
din 20 decembrie 2005referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Inspectoratul General pentru Comunicații și Tehnologia Informației în Dosarul nr. 1.782/2005 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, prin consilier juridic, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului solicită admiterea excepției, susținând că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 21 și 54 din Constituție. Se apreciază că autoritatea publică emitentă a actului atacat nu are posibilitatea legală de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor și a intereselor sale legitime deși, în intervalul dintre data suspendării executării actului emis și cea a soluționării cererii cu privire la legalitatea actului, autoritatea nu poate pune în executare acel act.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, considerând că, potrivit jurisprudenței sale, Curtea nu se poate pronunța asupra modificării sau completării prevederilor legale supuse controlului de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 iunie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 1.782/2005, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**, excepție ridicată de Inspectoratul General pentru Comunicații și Tehnologia Informației în dosarul menționat, având ca obiect soluționarea unei cereri de suspendare a executării actului administrativ, în temeiul art. 14 din Legea nr. 554/2004.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile criticate care permit persoanei vătămate printr-un act administrativ ca o dată cu sesizarea autorității publice care a emis actul să ceară instanței competente să dispună suspendarea

executării actului respectiv contravin dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție. Spre deosebire de reglementarea anterioară (art. 9 din Legea nr. 29/1990), arată autorul excepției, actualul text „nu mai impune obligativitatea introducerii acțiunii în anularea actului administrativ a cărui suspendare se cere (așa-numita acțiune de fond). Pe cale de consecință, textul actual, deși [face referire la] soluționarea acțiunii de fond, nu impune introducerea acesteia și lasă astfel nereglementată o situație de fapt și de drept extrem de importantă: ce se întâmplă cu un act administrativ suspendat după soluționarea favorabilă a unei cereri introduse în temeiul art. 14, dacă petentul nu introduce și acțiunea în anularea actului administrativ. Există, practic, posibilitatea ca acest act să rămână suspendat o perioadă indefinită de timp, legea nefăcând vorbire și despre o modalitate de a deduce justiției o astfel de cauză“.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, apreciind că nu sunt încălcate dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție.

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, nefiind încălcat, prin dispozițiile legale criticate, dreptul părții la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale, fiind conforme cu prevederile art. 21 alin. (3) și ale art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală. De asemenea, apreciază că în cadrul controlului de constituționalitate Curtea examinează conformitatea legilor și ordonanțelor cu dispozițiile constituționale, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, care are următorul cuprins: „În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, o dată cu sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ până la pronunțarea instanței de fond.”

Dispozițiile art. 7 la care face trimitere textul criticat au următorul cuprins:

„(1) Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ unilateral, trebuie să solicite autorității publice emitente, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia. Plângerea se poate adresa în egală măsură organului ierarhic superior, dacă acesta există.

(2) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile și în ipoteza în care legea specială prevede o procedură administrativ-jurisdicțională, iar partea nu a optat pentru aceasta.

(3) Este îndreptățită să introducă plângere prealabilă și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept, din momentul în care a luat cunoștință, pe orice cale, de existența acestuia, în limitele termenului de 6 luni prevăzut la alin. (7).

(4) Plângerea prealabilă, formulată potrivit prevederilor alin. (1), se soluționează în termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. g).

(5) În cazul acțiunilor introduse de prefect, Avocatul Poporului, Ministerul Public, Agenția Națională a Funcționarilor Publici sau al celor care privesc cererile celor vătămați prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe, precum și în cazul prevăzut la art. 4 alin. (2), nu este obligatorie procedura prealabilă.

(6) Plângerea prealabilă în cazul acțiunilor care au ca obiect contractele administrative are semnificația concilierii în cazul litigiilor comerciale, dispozițiile din Codul de procedură civilă fiind aplicabile în mod corespunzător.

(7) Plângerea prealabilă în cazul actelor administrative unilaterale se poate introduce, pentru motive temeinice, și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului. Termenul de 6 luni este termen de prescripție.”

Critica de neconstituționalitate are la bază, în esență, susținerea potrivit căreia prevederile legale criticate, care permit persoanei ce se consideră vătămată printr-un act administrativ ca o dată cu sesizarea autorității publice care a emis actul să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului respectiv, fără să impună și obligativitatea introducerii acțiunii în anulare a actului administrativ a cărui suspendare se cere, încalcă dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție, referitoare la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate în susținerea acesteia.

Art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 dispune cu privire la condițiile suspendării executării actului administrativ, acestea fiind norme de procedură care, în conformitate cu art. 126 alin. (2) din Constituție, se stabilesc de legiuitor.

Posibilitatea conferită persoanelor vătămate prin acte administrative de a cere suspendarea executării actelor respective, reglementată de textul de lege criticat, nu poate crea, astfel cum susține autorul excepției, organului emitent o situație „mai rea decât a petentului presupus vătămat”. Instanța de judecată ce urmează să soluționeze o astfel de cerere va ține seama că suspendarea executării actului administrativ este condiționată de existența unor cazuri bine justificate și pentru prevenirea unor pagube iminente, fiind asigurat în felul acesta cadrul unui proces echitabil.

Referitor la susținerea autorului excepției că “există, practic, posibilitatea ca acest act [administrativ] să rămână suspendat o perioadă indefinită de timp”, Curtea reține că art. 7 din Legea nr. 554/2004, text la care dispozițiile criticate fac trimitere, reglementând procedura prealabilă, dispune la alin. (4) că „Plângerea prealabilă, formulată potrivit prevederilor alin. (1), se soluționează în termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. g)”, adică în termen de 30 de zile de la înregistrarea cererii, dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului, așa cum se arată în alin. (7) al art. 7 din lege. În consecință, Curtea constată că prin lege au fost prevăzute condiții pentru ca soluționarea unor astfel de cauze să se facă într-un termen rezonabil.

Potrivit considerentelor expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Inspectoratul General pentru Comunicații și Tehnologia Informației în Dosarul nr. 1.782/2005 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 decembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 692
din 20 decembrie 2005referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Interglobcar” — S.R.L. Corunca în Dosarul nr. 2.316/2005 al Tribunalului Mureș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, deoarece Curtea nu se poate pronunța asupra modificării sau completării prevederilor legale supuse controlului de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința din 17 iunie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 2.316/2005, **Tribunalul Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Interglobcar” — S.R.L. Corunca într-o cauză prin care se solicită suspendarea unei autorizații de funcționare emise în favoarea autorului excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 15 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 contravin dispozițiilor art. 21 alin. (3) și ale art. 124 alin. (2) din Constituție, deoarece „nu prevăd nici un fel de criteriu pentru a determina situația în care suspendarea executării unui act administrativ unilateral poate fi dispusă de către instanță și în contextul în care dispozițiile alin. (2) al art. 15 din Legea nr. 554/2004, atunci când fac trimitere la dispozițiile art. 14 din aceeași lege, au în vedere doar aplicarea corespunzătoare a alin. (2) și (4) ale art. 14, deci nu și a alin. (1) al art. 14 [...], unde sunt prevăzute criteriile legale (acestea fiind: caz bine justificat și pentru prevenirea unei pagube iminente), potrivit cu care instanța de judecată poate să aprecieze în privința necesității suspendării executării unui act administrativ individual“. În felul acesta, în opinia autorului excepției, instanțele de judecată, investite cu soluționarea cererilor de suspendare a executării unor acte administrative individuale, „pot dispune o atare suspendare total discreționară [...], putându-se dispune în aceleași situații soluții diferite“.

Tribunalul Mureș și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate prin sentință, iar nu prin încheiere de sesizare a Curții Constituționale, așa cum prevăd

dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992. Cu privire la excepția de neconstituționalitate, instanța de judecată apreciază că dispozițiile art. 15 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 sunt constituționale, urmând a fi interpretate prin trimitere la art. 14 alin. (1) din aceeași lege.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât „condițiile conținute în art. 14 cu privire la cazurile în care instanța poate decide suspendarea vor putea fi avute în vedere cu ocazia judecării cererii întemeiate pe art. 15 din lege“.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate sunt constituționale, apreciind că nu sunt încălcate dispozițiile art. 21 alin. (3) și ale art. 124 alin. (2) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând sentința de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, care are următorul cuprins: *„Suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat. În acest caz, instanța va putea dispune suspendarea actului administrativ atacat, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei. Cererea de suspendare se poate formula o dată cu acțiunea principală sau printr-o acțiune separată, până la soluționarea acțiunii în fond.“*

Critica de neconstituționalitate constă, în esență, în susținerea că art. 15 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 nu menționează criteriile pentru determinarea situațiilor în care poate fi suspendată executarea unui act administrativ unilateral, ceea ce ar încălca, în opinia autorului excepției, dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, precum și ale art. 124 alin. (2), care prevăd că justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Nereglementarea, prin textul legal criticat, a cazurilor în care poate fi solicitată suspendarea executării unui act administrativ unilateral nu încalcă dreptul persoanei vătămate printr-un astfel de act la un proces echitabil ori la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil. Posibilitatea reclamantului de a solicita suspendarea executării actului administrativ unilateral prin cererea adresată instanței pentru anularea

actului nu creează, prin ea însăși, nici o discriminare. Instanța de judecată va putea dispune suspendarea, fără ca una dintre părți să fie privilegiată, iar cealaltă dezavantajată, ținând seama de toate garanțiile procesuale de care se bucură părțile. De altfel, această critică nu privește un aspect de constituționalitate, ci o presupusă omisiune de reglementare de către legislativ. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

Curtea mai reține că dispozițiile legale criticate nu împiedică, sub nici o formă, soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, deoarece suspendarea actului administrativ atacat poate fi dispusă de instanța de judecată numai până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei.

Potrivit considerentelor expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Interglobcar” — S.R.L. Corunca în Dosarul nr. 2.316/2005 al Tribunalului Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 decembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MUNCII, SOLIDARITĂȚII SOCIALE ȘI FAMILIEI

ORDIN

pentru stabilirea quantumului taxei pentru acreditarea furnizorilor de servicii specializate pentru stimularea ocupării forței de muncă pentru anul 2006

Având în vedere dispozițiile art. 55 alin. (3) din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare, prevederile Hotărârii Guvernului nr. 277/2002 privind aprobarea Criteriilor de acreditare a furnizorilor de servicii specializate pentru stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările ulterioare,

în baza art. 16 din Hotărârea Guvernului nr. 412/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul muncii, solidarității sociale și familiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Quantumul taxei pentru acreditarea furnizorilor de servicii specializate pentru stimularea ocupării forței de muncă se stabilește, pentru anul 2006, la valoarea de 200 lei (RON).

Art. 2. — Taxa se achită pentru fiecare serviciu prestat.

Art. 3. — Sumele încasate din taxa prevăzută la art. 1 se fac venit la bugetul asigurărilor pentru șomaj.

Art. 4. — Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,
Gheorghe Barbu

București, 19 ianuarie 2006.

Nr. 37.

MINISTERUL MUNCII, SOLIDARITĂȚII SOCIALE ȘI FAMILIEI

ORDIN**pentru modificarea Procedurii de evaluare și selecție a angajatorilor care beneficiază de prevederile art. 48¹ din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare, aprobată prin Ordinul ministrului muncii, solidarității sociale și familiei nr. 406/2004**

În temeiul prevederilor art. 16 din Hotărârea Guvernului nr. 412/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere dispozițiile art. 29² alin. (1), precum și ale art. 29⁴ alin. (4) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 174/2002, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul muncii, solidarității sociale și familiei emite următorul ordin:

Art. I. — Procedura de evaluare și selecție a angajatorilor care beneficiază de prevederile art. 48¹ din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare, aprobată prin Ordinul ministrului muncii, solidarității sociale și familiei nr. 406/2004, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 10 august 2004, denumită în continuare *procedură*, se modifică după cum urmează:

— **Partea introductivă va avea următorul cuprins:**

„Prezenta procedură reglementează evaluarea și selecția angajatorilor în vederea acordării din bugetul asigurărilor pentru șomaj a sumei reprezentând 50% din cheltuielile cu serviciile de formare profesională organizate pentru un număr de cel mult 20% din personalul angajat, conform

Legii nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *lege*.

Selecția angajatorilor se realizează conform prevederilor art. 29² alin. (1) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 174/2002, cu modificările și completările ulterioare, la selecție putând participa angajatorii care au încheiat contracte cu furnizorii de formare profesională, precum și cei care au finalizat programul de formare profesională în baza planului de formare profesională din anul în curs.“

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,
Gheorghe Barbu

București, 19 ianuarie 2006.
Nr. 39.

MINISTERUL MUNCII, SOLIDARITĂȚII SOCIALE ȘI FAMILIEI

ORDIN**pentru modificarea și completarea Procedurilor privind modul de acordare a drepturilor de care beneficiază persoanele aflate în căutarea unui loc de muncă pe durata participării la o formă de pregătire profesională, aprobate prin Ordinul ministrului muncii, solidarității sociale și familiei nr. 171/2004**

În temeiul prevederilor art. 16 din Hotărârea Guvernului nr. 412/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere dispozițiile art. 66¹ din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul muncii, solidarității sociale și familiei emite următorul ordin:

Art. I. — Procedurile privind modul de acordare a drepturilor de care beneficiază persoanele aflate în căutarea unui loc de muncă pe durata participării la o formă de pregătire profesională, aprobate prin Ordinul ministrului muncii, solidarității sociale și familiei nr. 171/2004, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 725 din 11 august 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Literele a) și f) ale articolului 1 vor avea următorul cuprins:

„a) persoane care nu au loc de muncă, nu realizează venituri sau realizează, din activități autorizate potrivit legii, venituri mai mici decât salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, în vigoare;

f) persoane care desfășoară activități în mediul rural și nu realizează venituri lunare sau realizează venituri lunare

mai mici decât salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată și care sunt înregistrate la agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București;“.

2. Litera a) a alineatului (1) al articolului 2 va avea următorul cuprins:

„a) să beneficieze de pregătire teoretică și practică pe toată durata cursului și să susțină, gratuit, de cel mult două ori, examenul de absolvire la finalizarea acestuia;“.

3. Litera b) a alineatului (2) al articolului 2 va avea următorul cuprins:

„b) să beneficieze, pentru traseul de la domiciliu la unitatea de pregătire, de abonament gratuit pe mijloacele de transport în comun sau, după caz, de decontarea cheltuielilor de transport pentru cel mult 4 deplasări în cursul unei luni, dacă nu se pot deplasa zilnic la unitatea de pregătire, în condițiile prevăzute de reglementările în vigoare pentru salariații instituțiilor publice și regiilor autonome cu specific deosebit, pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării, în cadrul localității, în interesul serviciului, precum și de abonament gratuit pe mijloacele de transport în comun pe traseul de la unitatea de cazare la unitatea de pregătire.“

4. După alineatul (2) al articolului 2 se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Persoanele care beneficiază de servicii de formare profesională gratuite, în situația în care locuiesc la o distanță mai mare de 50 km de unitatea de pregătire și se pot deplasa zilnic la aceasta, pot opta între a beneficia de dreptul la cazare și la suma de bani pentru acoperirea mesei și dreptul la abonament gratuit pe mijloacele de transport în comun pe traseul de la domiciliu la unitatea de pregătire.“

5. Articolul 7 va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Abonamentul gratuit pe mijloacele de transport în comun se acordă persoanelor care beneficiază de servicii de formare profesională gratuite și se pot deplasa zilnic la unitatea de pregătire, după caz:

a) pe mijloacele de transport feroviar și auto interurban, precum și, după caz, pe cel mult două linii de transport local pe traseul de la domiciliu la unitatea de pregătire, dacă aceasta se află în altă localitate;

b) pentru maximum două linii de transport urban de suprafață pe traseul de la domiciliu la unitatea de pregătire a cursantului;

c) pentru mijloacele de transport urban subteran și o linie de transport urban de suprafață pe traseul de la domiciliu la unitatea de pregătire a cursantului.

(2) Abonamentul gratuit pe mijloacele de transport în comun se acordă persoanelor care beneficiază de servicii de formare profesională gratuite și nu se pot deplasa zilnic la unitatea de pregătire, după caz:

a) pentru maximum două linii de transport urban de suprafață pe traseul de la unitatea de cazare la unitatea de pregătire a cursantului;

b) pentru mijloacele de transport urban subteran și o linie de transport urban de suprafață pe traseul de la unitatea de cazare la unitatea de pregătire a cursantului.

(3) Pentru traseele prevăzute la alin. (1) și (2) pentru care nu se pot elibera abonamente, persoanele au dreptul să beneficieze de decontarea biletelor de călătorie pe mijloacele de transport în comun, în funcție de prezența în cursul lunii la programul de formare profesională.

(4) Decontarea cheltuielilor de transport pentru persoanele care nu se pot deplasa zilnic la unitatea de pregătire se efectuează pentru cel mult 4 deplasări în cursul unei luni, pe traseul cel mai scurt de la domiciliu la locul de cazare.

(5) Costul abonamentelor sau al biletelor de călătorie, precum și cheltuielile de transport se decontează, după caz, de către agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București, sau de către centrele regionale de formare profesională a adulților, la expirarea fiecărei perioade pentru care au fost procurate, pe toată durata cursului, în condițiile prevăzute de reglementările în vigoare pentru salariații instituțiilor publice și ai regiilor autonome cu specific deosebit, pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării, în cadrul localității, în interesul serviciului.“

6. După alineatul (1) al articolului 8 se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Persoanele care locuiesc la o distanță mai mare de 50 km de unitatea de pregătire și se pot deplasa zilnic la aceasta, în situația în care optează pentru a beneficia de dreptul prevăzut la alin. (1) nu beneficiază de drepturile prevăzute la art. 2 alin. (2) lit. b).“

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,
Gheorghe Barbu

București, 19 ianuarie 2006.
Nr. 40.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R, IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial“

5 948368 112810